

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 1Csp/19/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818201547
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Majerníková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2018:7818201547.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Silviou Majerníkovou v spore žalobcu: D. E., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom T. XXX, P., zastúpený JUDr. Jánom Halkom, advokátom so sídlom Cyrila a Metoda 105/2, Rožňava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov, o určenie neplatnosti dohôd o poskytovaní služieb a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, takto

rozhodol:

I. Spotrebiteľské úvery poskytnuté žalobcovi žalovaným na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 21.08.2015 a na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 21.08.2015, sú bezúročné a poskytnuté bez poplatkov.

II. Dohoda o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX a dohoda o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX, obe uzatvorené dňa 21.08.2015 medzi žalobcom, ako zákazníkom, a žalovaným, ako poskytovateľom, sú neplatné.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- EUR do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobu doručenu tunajšiemu súdu dňa 29.5.2018 domáhal voči žalovanému určenia, že spotrebiteľské úvery zo dňa 21.8.2015 poskytnuté žalovaným žalobcovi pod č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX, sú bez úročne a bez poplatkov a súčasne sa domáhal aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 21.08.2015 žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX (Úver č. 1) a následne Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX (Úver č. 2) (ďalej len "Zmluvy"). Poukázal na to, že uvedené spotrebiteľské zmluvy, ktorých predmetom bolo poskytnutie bezúčelových spotrebiteľských úverov, nie sú v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmlúv (ďalej aj ako "zákon o spotrebiteľských úveroch") a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti, ktorých absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa spomenutého zákona. V súvislosti s uvedeným Zmluvy neobsahujú zákonom predpísané náležitosti a obsahujú neprijateľné

zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi, a to ad 1/ nesprávne uvedenú celkovú výšku spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch), pretože žalobcovi boli v zmysle Zmlúv poskytnuté sumy úveru krátené o poplatok za poskytnutie úveru. Pri Úvere č. 1 mu bola reálne poukázaná suma úveru vo výške 1.350,- EUR a pri Úvere č. 2 suma 675,- EUR. Poukázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C - 377/14 I. a na čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES. Ad 2 / nesprávne uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch), pretože po vynásobení počtu splátok 42 s výškou mesačnej platby 81,87 EUR pri Úvere 1 je zrejmé, že žalobca mal zaplatiť celkovú čiastku 3.434,76 EUR, pričom žalovaný v zmluve udáva celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom 2.110,56 EUR. Rovnako aj pri Úvere 2 má byť správne uvedená celková čiastka 1.717,80 EUR (42 x 40,90 EUR), pričom žalovaný uvádza sumu 1.055,70 EUR. Podobnými prípadmi sa už zaoberali opakovane aj sudy T. I. napríklad Krajský súd Trenčín v rozhodnutí zo dňa 17.12.2013, sp. zn. 6Co/390/2013, tiež v rozhodnutí zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 17Co/1035/2014. Žalovaný do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom v Zmluvách nezapočítal odplaty vyplývajúce z dohôd o poskytovaní služieb. Napriek tomu, že v rámci týchto dohôd je uvedené, že majú doplnkový a dobrovoľný charakter, žalobca bol pri vypisovaní žiadosti o poskytnutie úveru poučený, že tieto je nevyhnuté podpísať pre schválenie úveru. Uvedený postup žalovaného bol súdmi opakovane vyhodnotený ako nekalá obchodná praktika, ktorej cieľom nie je nič iné ako sa obohatiť na úkor spotrebiteľa bez toho, aby mal žalovaný povinnosť toto obohatenie započítať do RPMN, keďže uvedená služba sa tvári ako dobrovoľná. Už zo samotného textu formulárovej žiadosti/zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu vyplýva, že žalovaný vyslovene počíta, že spotrebiteľ dohodu o poskytovaní služby uzavrie, keďže výšku mesačnej platby uvádza už aj s odplatom podľa tejto dohody. Pritom služby poskytované na základe tejto dohody svojim obsahom nezodpovedajú cene, ktorú za ne žalovaný požaduje a to v neposlednom rade aj s prihliadnutím na výšku poskytnutého úveru. Ad 3 / nesprávne uvedená RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch), pretože výška RPMN uvedená v Zmluvách nezodpovedá skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok a ostatných nákladov spojených s poskytnutím úveru. Neoprávnené zahrnutie sumy poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Rovnako ak žalovaný do celkových nákladov spojených s úverom nezapočítal poplatky za doplnkové služby, ktoré predstavujú výraznú časť odplaty žalovaného prijatej v súvislosti s uzatvorením Zmlúv, aj táto skutočnosť vedie k nesprávnemu určeniu RPMN v neprospech spotrebiteľa. To, že výška RPMN v predmetných Zmluvách je uvedená nesprávne, podporuje aj fakt, na ktorý poukázala vo svojom vyjadrení EK vo veci O. T. proti Y. Z. pod číslom C-372/14, kde zaujala jasné stanovisko ku skutočnosti, že rôzne doplnkové služby týkajúce sa spotrebiteľských úverov (v tomto prípade Dohoda o poskytnutí služby) majú byť súčasťou celkových nákladov a tým aj zarátané do RPMN. Pri výške poskytnutého úveru 1.350,- EUR a 42 splátkach o 81,78 EUR, činí pri úvere č. 1 RPMN 93,29 %. Rovnako aj pri úvere č. 2 je skutočná RPMN, výrazne vyššia než uvádza žalovaný - 93,34 %. Navyše RPMN uvedená v Zmluvách je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom. Spôsob uvedenia RPMN nekorešponduje so zákonom požadovanou formou uvedenia RPMN v spotrebiteľskej zmluve. Podľa zákona musí byť RPMN uvedená v zmluve jednoznačne a zrozumiteľne. V Zmluve je uvedená RPMN zmätočným spôsobom nakoľko je v bode 5. Zmluvy uvedená iná RPMN ako v bode 6. Uvedené rozdielne výšky RPMN boli pre žalobcu ako spotrebiteľa nejasné a zmätočné, keďže neboli definitívne, žalobca sa nemohol kvalifikovane rozhodnúť, či do zmluvného vzťahu vstúpi alebo nie. Obdobne judikoval aj Krajský súd Trenčín vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Co/685/2014 zo dňa 23.04.2015, kde potvrdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ak je v zmluve výška RPMN uvedená nezrozumiteľným a nejasným spôsobom. Ad 4/ neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch), pretože žalovaný v Zmluvách neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky ako to vyžaduje zákon. Spotrebiteľ má byť zrozumiteľne informovaný o termínoch mesačnej splátky a o spôsobe započítania mesačnej splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky. V predmetných Zmluvách táto náležitosť chýba. Z ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Je preto vylúčené, aby sa Zmluva pokiaľ ide o tieto podstatné náležitosti odvolávala na inú listinu, napr. všeobecné obchodné podmienky alebo splátkový kalendár. Sudy v takýchto prípadoch považujú neuvedenie spôsobu započítania splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky za neprijateľnú podmienku a ako takú za neplatnú v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Žalobca poukazuje napr. na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 28.06.2016, sp. zn. 5Co/214/2016, na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 25.06.2014, sp. zn. 6Co/523/2014, prípadne tiež rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 25.01.2016, sp. zn. 23Co/65/2015. Na naplnenie tejto náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch nestačí uvedenie výšky

splátky, tak ako uvádza žalovaný, ale je potrebné určiť aká časť splátky je poukazovaná na jednotlivé jej zložky (istinu, úrok, poplatky, prípadne iné). Uvedené je odôvodnené okrem iného aj potrebou vyhnúť sa svojvôli veriteľa pri započítavaní jednotlivých splátok úveru na jeho istinu/úroky/poplatky; viditeľné zneužívanie takejto nedostatočnej zmluvnej úpravy v úverových zmluvách je napríklad v prípade, ak zneužívanie takejto nedostatočnej zmluvnej úpravy v úverových zmluvách je napríklad v prípade, ak dlžník má záujem predčasne splatiť úver - v takom prípade veritelia úplne bežne vyčíslujú zostatok istiny na splatenie tak, že do toho času uhradené splátky započítavajú takmer výlučne na úroky a poplatky úveru. Ad 5/ neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch), pretože táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, pričom nestačí, že je uvedená v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, nakoľko toto Oznámenie nemôže byť platnou súčasťou zmluvy, keďže nie je žalobcom podpísané a je vystavené až niekoľko dní po podpise zmluvy spotrebiteľom, čiže pri podpise nemohol mať spotrebiteľ dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie, čo mohlo do značnej miery narušiť jeho ekonomické správanie. Na základe tohto je zrejmé, že žalovaný nesplnil náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g), písm. j), písm. k), písm. f), zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže v Zmluvách uviedol nesprávne celkovú výšku spotrebiteľského úveru, celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, výšku RPMN, neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov, absencia termínu konečnej splatnosti. V dôsledku toho sa úvery poskytnuté na základe Zmlúv považujú v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročné a bez poplatkov. Žalobca namieta tiež platnosť Dohôd o poskytovaní služieb, ktoré uzavreli dňa 21.8.2015 žalovaný so žalobcom spoločne so Zmluvami, ktoré sú závislé na Zmluvách a ktoré sú v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a Občianskym zákonníkom. Na základe týchto dohôd žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi služby spočívajúce v odklade splatnosti splátok, informácii o zostávajúcich záväzkoch, informácii pred splatnosťou splátky, informácii o prijatí platby, prepáovaní platby na príslušnú zmluvu, podpore call centra. Za túto službu žalovaný zinkasoval odplatu mesačne vo výške 2,60 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, ktorá predstavovala pri Úvere č. 1 sumu 35,10 EUR mesačne, celkovo 1.474,20 EUR a pri Úvere č. 2 sumu 17,55 EUR mesačne, celkovo 737,10 EUR. Uvedená výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená. V dohode o poskytovaní služieb nie je odkaz na žiadny sadzobník poplatkov alebo rozpis jednotlivých poplatkov za poskytnutú službu. Dohoda o poskytnutí služby má povahu formuláru a je do nej vpísaná celková odmena za službu. Je preto zrejmé, že Dohoda o poskytovaní služieb súvisí so zabezpečením pohľadávky žalovaného vzniknutou na základe Zmluvy. Toto fiktívne plnenie veriteľa nie je plnením, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak plnením slúžiacim záujmom veriteľa. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.02.2016 sp. zn. 15Co/39/2016. Obdobné poplatky, ktoré súvisia so Zmluvou, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Uvedené vyplýva aj z rozhodovacej praxe slovenských súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z dňa 21.11.2012, sp. zn. 18Co/109/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011 sp. zn. 10CoE/313/2010), ale rovnako aj zo samotného zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, kde podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné, čo potvrdil svojím rozhodnutím aj Najvyšší súd Slovenskej republiky číslo rozhodnutia: 8MCdo/3/2005 zo dňa 28.08.2015. Žalobca má za to, že predmetné úvery poskytnuté na základe Zmlúv sú ku dňu podania žaloby celkom splatné, keďže v zmysle zákona o spotrebiteľských sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Keďže žalovaný túto skutočnosť neuznal a naďalej vykonáva zrážky zo mzdy žalobcu, žalobca je v záujme ochrany svojich práv nútený pristúpiť k tejto žalobe, ktorou sa v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP v spojení s § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podania žaloby domáha určenia právnej skutočnosti - bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých spotrebiteľských úverov.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 20.6.2018, v ktorom poprel skutkové a právne tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe. Konkrétne žalovaný poprel tvrdenia o nesprávnom uvedení celkovej výšky úveru, založené na porovnaní požadovanej, poskytnutej sumy úveru uvedenej v Zmluvách a vyplnenej čiastke. Žalobca pri svojich tvrdeniach úplne opomína skutočnosti, ktoré sú spojené s vyplatením "nižšej" sumy ako je suma uvedená v Zmluvách. Suma úveru vo výške 1.500,- EUR a 750,- EUR bola v prospech žalobcu poskytnutá tak, že časť z týchto súm bola súčasťou vzájomného vypořádania pohľadávok a časť vyplatená v prospech účtu žalobcu. Poskytnutím úveru

sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Tak ako v prípade účelového úveru, kedy poskytovateľ úveru poskytuje peňažné prostriedky dlžníkovi na účet tretej osoby (napríklad na financovanie predmetu kúpy, ku ktorej sa úver účelovo viaže a podobne), rovnako aj v prípade uhradenia jedného úveru druhým (z právneho hľadiska najčastejšie ide o započítanie pohľadávok) vždy pôjde o poskytnutie úveru. Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. Poskytnutá suma úveru bola v súlade so zmluvami a zmluvnými dojednaniami znížená o poplatok, a takto ponížená poskytnutá suma úveru bola poukázaná žalobcovi na účet. Odlišnosť tejto veci od prípadu pred Súdny dvorom EÚ vo veci C - 377/14 I. je v tom, že poplatok za poskytnutie úveru je v tomto prípade súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Podľa článku 6 zmluvy : Celková čiastka, ktorú musí Dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru). Z uvedeného vyplýva, že poplatok za poskytnutie úveru nie je "súčasťou" sumy úveru a zo zmluvy nevyplýva žiadne dojednanie, ktoré by oprávňovalo žalobcu k opačnému tvrdeniu. Tvrdenia žalobcu popiera aj vzájomný výklad ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. Z uvedenej regulácie vyplýva, že spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý aj vo forme úveru. Úver ako taký sa pritom môže poskytnúť každým spôsobom, ktorý pripúšťa platné právo - s výnimkou poskytnutia v hotovosti. Čiže, arg. a contrario, bezhotovostne, formou započítania a pod. Spotrebiteľské úvery sú často čerpané na účely refinancovania iných úverov, kedy sú prostriedky z úveru poskytované v prospech spotrebiteľa, ale reálne na účty iných veriteľov či úhradu iných záväzkov medzi tými istými subjektmi. Zákon ako sumu úveru preto vymedzuje súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákon teda formu poskytnutia úveru tak, že sa poskytuje v rámci kompenzácie pohľadávok nezakazoval (prítom od 23.12.2015 už výslovne vymedzil, že úver môže byť poskytnutý len kartou, bezhotovostne alebo v prospech poskytovateľa úveru, čo opätovne potvrdilo vyššie uvedené, a teda aj oprávnenosť postupu započítania). Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že výpočet RPMN je správny, v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z., a najmä § 2 písm. l) vychádza zo sumy úveru 1.500,- EUR. V nadväznosti na to preto neobstojí ani tvrdenie o nesprávnom počítaní RPMN či odplaty podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaný poprel aj tvrdenia žalobcu o nesprávne uvedenej celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom. Žalovaný pri výpočte vychádza z Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len "Oznámenia"), pričom opomína presné rozpísanie danej sumy uvedené v týchto Oznámeniach. Konkrétne, pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX ide o mesačnú splátku vo výške 81,78 EUR, ktorá pozostáva z - mesačnej splátky úveru vo výške 46,68 EUR ktorá je rovná mesačnej splátke uvedenej predmetnej zmluve, a - mesačnej splátky podľa Dohody o poskytnutí služby vo výške 35,10 EUR, ktorá je vypočítaná v súlade s bodom 7., 7.1., Článku I. Dohody o poskytovaní služby č. XXXXXXXXXXXX. Následne, suma za splátky úveru (42 x 46,68 EUR = 1.960,56 EUR) s pripočítaním poplatku za úver vo výške 150,- EUR tvorí celkovú čiastku 2.110,56 EUR. Zároveň je v predmetnom oznámení uvedená aj celková odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX. Rovnako je to aj pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX a Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi č. XXXXXXXXXXXX. V prípade Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len "Dohody") uviedol, že samotné Dohody o poskytnutí služby neboli podmienkou ani predpokladom pre vznik zmlúv. Spotrebiteľ Dohody uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpisovaná. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatných Zmluvy o RÚ, ktoré sú zatvárané na samostatných listinách. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nakoľko Dohoda o poskytovaní služieb nebola podmienkou pre získanie úveru, náklady z nej nie sú súčasťou celkových nákladov a teda ani nemôžu byť zarátané do celkovej čiastky. Taktiež žalovaný poprel tvrdenia žalobcu o nesprávnom výpočte RPMN a o nesúlade výšky RPMN. Tvrdenie žalobcu o tom, že výsledná RPMN nesmie byť nižšia ako ročná úroková sadzba, popierame, nakoľko údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Samotný údaj RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.), pričom táto skutočnosť vyplýva v prvom rade z právnej úpravy a tiež aj zo súdnej praxe. Zákon č. 129/2010 Z.z. a ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o "RPMN" bude dohodnutý. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia Zmlúv, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje

(viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia Zmlúv, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia "vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere"), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia Zmlúv, ale by uviedol hodnotu zhodnú s "predpokladanou RPMN" uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne "navrhol" žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu o neuvedení výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok, výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Jazykový doslovný výklad právnej normy podávaný žalobcom odporuje v prvom rade systematickému výkladu. V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by Zmluvy mali obsahovať rozpisanie splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v Zmluvách. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že pri už konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnyim dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že presná výška, počet a termíny splatnosti istiny, úrokov a poplatkov sú obsiahnuté v Oznámeniach. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu o absencii údaju konečnej splatnosti úveru a termínov splátok. Zmluvy sú tvorené ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj Zmluvnými dojednaniami. Obsah Zmlúv tvoria Zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle bodov 7. a 14. Zmlúv ich neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť Zmlúv uvedené v článku 7. Zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 Zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Na podporu uvádzaného poukazujeme na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166 a rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Dátum splatnosti poslednej splátky je taktiež explicitne vyjadrený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi k Zmluvám. Zmluvy obsahujú určenie "údaju o konečnej splatnosti" viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, - explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi k Zmluvám. Poukazujeme tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej

splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) "V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru". Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie "termínu konečnej splatnosti" je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca podaním zo dňa 13.7.2018, ktorým uviedol, že časť úveru predstavujúcu poplatok za poskytnutie úveru formou započítania, ktorý spôsob žalovaný považuje za právom dovolený, čo oprel o rozsudok NS SR, sp. zn. Obdo V 47/2001 (ZSP 8/2004) - je nutné si uvedomiť, že Najvyšší súd SR sa v tomto rozsudku nezaoberal spotrebiteľským úverom, ale úverom medzi podnikateľmi. Na tento prípad sa teda vôbec neaplikoval zákon o spotrebiteľských úveroch. Napriek tomu, že plnenie je vo všeobecnosti možné poskytnúť rôznymi spôsobmi, v prípade spotrebiteľského úveru je poskytnutie započítaním s prihliadnutím na argumenty a judikatúru uvedenú v žalobe vylúčené. V oznámeniach o schválení spotrebiteľského úveru je uvedené:

pri Úvere č. 1: Splatnosť úveru - 42 mesiacov, Výška mesačnej splátky úveru - 46,68 EUR, z toho istina - 35,71 EUR, z toho úroky - 10,97 EUR,

pri Úvere č. 2: Splatnosť úveru - 42 mesiacov, Výška mesačnej splátky úveru - 23,35 EUR, z toho istina - 17,86 EUR, z toho úroky - 5,49 EUR, z čoho pri vynásobení počtu splátok s časťou splátky istiny (pri Úvere č. 1 suma zaokrúhlene na celé eurá 1.500,- EUR, pri Úvere č. 2 suma 750,- EUR) nepochybne vyplýva, že žalovaný považuje poplatok za poskytnutie úveru za istinu. Týmto spôsobom tak na škodu spotrebiteľa úročí aj sumu, ktorú spotrebiteľ reálne nemal k dispozícii. Takýto postup žalovaného v žiadnom prípade nemôže požívať právnu ochranu. Uvedené podporuje aj rozhodovacia prax, napríklad rozsudok KS Prešov zo dňa 21.11.2012 sp. zn. 18Co/109/2011, rozsudok NS SR zo dňa 27.11.2013, sp. zn. 6Sžo/21/2013. Je pritom zrejmé, že žalovaný sumu poplatku účelovo skrýva v istine z dôvodu, že takto umelo znižuje RPMN. Ak by totiž zahrnul do výpočtu RPMN poplatok za poskytnutie úveru ako dodatočný náklad spotrebiteľa predstavovala by RPMN pri Úvere č. 1 - 36,35 % a pri Úvere č. 2 - 36,40 %. K údajnej dobrovoľnosti dohody o poskytovaní služieb sa žalobca v dostatočnej miere vyjadril už v žalobe a naďalej zotrváva na tom, že uzavretie tejto dohody bolo nevyhnutnou podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru a preto sa tieto náklady musia nevyhnutne počítať do celkovej sumy splatnej spotrebiteľom. Za zmienku však stojí skutočnosť, že žalovaný uvádza, že pri oboch úveroch je celková suma splatná spotrebiteľom vypočítaná ako súčet všetkých splátok a poplatku za poskytnutie úveru. Ako sme však poukázali už vyššie, suma poplatku za poskytnutie úveru je už zahrnutá v jednotlivých splátkach istiny. Preto aj pri akceptovaní právneho názoru žalovaného, že doplnkové služby na základe dohôd o poskytovaní služieb nemusia byť zahrnuté do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom, nemôže byť celkom logicky celková suma uvádzaná žalovaným správna, keďže je v nej zahrnutý poplatok za poskytnutie úveru dvakrát. Po správnosti by tak aj v tomto prípade mala činiť celková suma splatná spotrebiteľom pri Úvere č. 1 len čiastku 1.960,56 EUR a pri Úvere č. 2 čiastku 980,70 EUR. K skladbe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - žalobca už v rámci žaloby načrtol, že akékoľvek obligatórne náležitosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere uvedené len v oznámeniach o schválení úveru, nie je možné považovať za uvedené v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Je zrejmé, že zákonodarca mal v úmysle uložiť veriteľom povinnosť, aby spotrebiteľov informovali o povinných náležitostiach pri uzatváraní zmluvy, keďže tieto majú podstatný význam na rozhodnutie spotrebiteľa, či zmluvu uzavrie alebo nie. Dodatočné jednostranné oznámenie týchto náležitostí v oznámení o schválení úveru je preto vylúčené. Ak by sme takto uvedené náležitosti považovali za súčasť zmluvy o

spotrebiteľskom úvere, znamenalo by to, že veritelia do skutočnej podpisovanej zmluvy nemusia uviesť v zásade nič, čo im ukladá zákon, ak tieto náležitosti oznámia dodatočne. Je zrejme, že takýto výklad sa miňa účelu zákona o spotrebiteľských úveroch. S odkazom na ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 40 ods. 3 OZ možno vyvodiť záver, že podmienku písomnosti napĺňa len ten dokument, ktorý je zmluvnými stranami aj skutočne podpísaný. Na tom nemôže nič meniť ani skutočnosť, že jedna listina odkazuje na inú, či sa priebežne číslujú, nakoľko pri takomto ponímaní písomnej formy zmluvy by medzi účastníkmi "platili" aj tie dodatky, či prílohy k zmluve, na ktoré hlavná zmluva odkazuje, pričom tieto dodatky alebo prílohy nie sú druhej zmluvnej strane reálne odovzdané, a to aj napriek tomu, že hlavná zmluva prípadne obsahuje ustanovenia, kde táto, spravidla slabšia strana vyhlasuje, že tieto dodatky a prílohy obdržala, čo svojím podpisom na hlavnej zmluve "potvrďuje". Do pozornosti tiež dal judikatúru Najvyššieho súdu SR (uznesenie zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2Cdo 245/2010) a rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. V nadväznosti na uvedené, s odkazom na ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nutno dospieť k záveru, že akýkoľvek dokument predložený žalovaným alebo dokument, na ktorý vo svojom podaní odkazuje, nie je súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ nie je stranami osobitne podpísaný. Na základe toho zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú termín konečnej splatnosti (náležitosť podľa § 9 ods. 2, písm. f) a termíny splátok (náležitosť podľa § 9 ods. 2, písm. l), keďže tieto sú uvedené len v žalobcom nepodpísaných oznámeniach o schválení úveru. Žalovaný vo svojom vyjadrení tvrdí, že údaj o konečnej splatnosti úveru možno určiť podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok. Žalovaný však neuvádza, kde v zmluve sa má dátum splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch nachádzať. Pravdepodobne je tomu tak preto, že tento dátum nie je uvedený na žiadnom dokumente podpísanom žalobcom, ale len na spomínanom oznámení o schválení úveru, ktoré ako sme uviedli vyššie, pre nedostatok formy ako aj rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch netvorí súčasť zmluvy. V závere svojho podania žiadal pripustiť zmenu žaloby, čo do určenia neplatnosti dohôd s poskytovaním služieb a priznania finančného zadosťučinenia vo výške 500,- EUR.

4. Tunajší súd uznesením zo dňa 25.7.2018 sp. zn. 1Csp/19/2018-118 pripustil zmenu žaloby v nasledovnom znení: I. Súd určuje, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi žalovaným na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 21.08.2015 a zároveň spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi žalovaným na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 21.08.2015, sú bezúročné a bez poplatkov. II. Súd určuje, že dohoda o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX a dohoda o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX uzatvorené dňa 21.08.2015 medzi žalobcom ako zákazníkom a žalovaným ako poskytovateľom, sú neplatné. III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,-EUR, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100%. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.7.2018.

5. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný vyjadril písomným podaním zo dňa 7.8.2018. Ako základnú skutočnosť považoval žalovaný za podstatné uviesť, že započítanie pohľadávky je právom dovolené bez rozdielu o aký zmluvný vzťah ide a nie je pritom podstatné, či ide o spotrebiteľský úver alebo úver medzi podnikateľmi. Tvrdil, že ide o jeden zo zákonom povolených spôsobov poskytnutia spotrebiteľského úveru. Naďalej zastáva názor, že plnenie je možné poskytnúť započítaním pohľadávok medzi spotrebiteľom a veriteľom, keď že ide o zákonom uznanú formu splnenia záväzku. Tiež sa pridrižiava jeho predchádzajúcich vyjadrení ohľadne zákonnosti započítania pohľadávok medzi veriteľom a spotrebiteľom (dlžníkom). Žalovaný naďalej popiera tvrdenia žalobcu ohľadne nesprávneho výpočtu RPMN, pretože poplatok za poskytnutie úveru bol zohľadnený pri výpočte RPMN. To, že poplatok za poskytnutie úveru je započítaný do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom, vyplýva aj zo zmlúv, kde sa uvádza "Celková čiastka, ktorú musí Dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru)", ako správne poznamenáva žalobca. Rovnako zo zmluvy (článok 3., ods. 3.1 zmluvných dojednaní) vyplýva, že RPMN je počítaná z celkových nákladov. Tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný považuje poplatok za istinu úveru a túto sumu úročí, sú vecne nesprávne. V prejednávanej veci bola časť úveru započítaná oproti poplatku za poskytnutie úveru, zvyšná časť vyplatená žalobcovi. Poplatok za poskytnutie úveru bol splatný ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. Skutočnosť, či tento poplatok klient - dlžník uhradí plátbou, alebo započítaním je irelevantná pretože, a) Ak by ho platil prevodom, v hotovosti po prijatí úveru tak jeho majetkový stav je predsa + 1.500,- EUR ako prijatý úver a - 150 EUR ako zaplatený poplatok, potom výsledný majetkový stav je 1.350,- EUR. (obdobne aj pri druhom úvere) b) Ak došlo k započítaniu, potom výsledný majetkový stav je predsa rovnaký. Započítaním pohľadávky dlžníka na vyplatenie úveru

oproti pohľadávke veriteľa na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru nedošlo k úhrade istiny úveru. K tvrdeniu žalobcu o tom, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nie je súčasťou zmluvy, lebo nie je žalobcom podpísaná, uviedol, že súčasťou každej zmluvy je dokument, ktorý zmluvné strany za súčasť zmluvy označia. Následne citoval článok 2., ods. 2.1 zmluvných dojednaní. Žalovaný poprel tvrdenie žalobcu o tom, že ani jedna zo zmlúv o úvere neobsahovala údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Ako základnú skutočnosť súvisiacu so záverom súdu o bezúročnosti úveru žalobca tvrdí, že súdom označená skutočnosť - termín konečnej splatnosti nemôže v zmysle úniijného práva byť právne relevantným dôvodom pre bezúročnosť úveru. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Konečná splatnosť úveru nepredstavuje náležitosť, ktorá by mohla byť dôvodom bezúročnosti úveru. Náležitosť "konečná splatnosť úveru" nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, - spôsobom vyplývajúcim zo Splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdného dvora EÚ vo veci C-42/15. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Poprel tiež dôvodnosť nároku na vydanie primeraného finančného zadostučinenia. Žalobca svoj "žalobný nárok" opiera o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Systematickým a jazykovým výkladom zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. možno dospieť k záveru, že právo na primerané finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si ako žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. To, že spotrebiteľ musí byť žalobcom možno vyvodiť z prvej vety zákonného ustanovenia, ktorá výslovne uvádza, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi domáhať na súde ochrany svojho práva. Samotné právo na priznanie finančného zadostučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Týmito podmienkami sú, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní svoje právo na súde a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom rozhodnuté. Kým tieto podmienky naplnené nie sú, žiadne právo na primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľ nemá. Uvedený záver vyplýva z

rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015. V ostatnom sa pridrižiava doterajších vyjadrení a navrhoľ, aby konajúci súd podanú žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal právo k náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

6. Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie, na ktorom svoju účasť vopred ospravedlnil žalovaný, ktorý žiadal prejednať spor v jeho neprítomnosti a žalobca zotrval na svojich vyjadreniach uvedených v žalobe a v písomnom podaní.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou žalobcu, žiadosťou o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu /zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.8.2015, žiadosťou o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu /zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.8.2015, zmluvnými dojednaniami k oboom zmluvám o spotrebiteľskom úvere, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.8.2015, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.8.2015, kalkulačkami o výpočte RPMN pre spotrebiteľský úver, dohodou o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.8.2015, dohodou o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.8.2015, dohodou o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.8.2015, potvrdením zamestnávateľa žalobcu o vykonaných zrážkach zo mzdy žalobcu zo dňa 19.4.2018, vyjadrením žalovaného k žalobe zo dňa 20.6.2018, vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 13.7.2018, vyjadrením žalovaného zo dňa 7.8.2018, ďalšími listinnými dôkazmi predloženými stranami a zistil nasledovný skutkový stav:

8. Dňa 19.8.2015 žalobca požiadala žalovaného o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu vo výške 1.500,- EUR a táto žiadosť je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, podľa ktorej bol žalobcovi schválený úver vo výške 1.500,- EUR s tým, že mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb predstavovala sumu 81,78 EUR a žalobca mal zaplatiť 42 mesačných splátok po 46,68 EUR s tým, že celková čiastka, ktorú musí zaplatiť predstavuje 2.110,56 EUR. V žiadosti o požadovanom revolvingovom úvere sa uvádza údaj o RPMN vo výške 24,89 % ročne (predpokladaná RPMN ako aj RPMN úveru po poskytnutí revolvingu) a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere údaj o RPMN vo výške 24,35 % ročne. Ročná úroková sadzba je uvedené aj v bode 5. ako aj bode 6. formulára vo výške 16,93 % ročne. Zároveň bol stanovený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- EUR. V ten istý deň žalobca požiadala žalovaného o poskytnutie ďalšieho spotrebiteľského úveru revolvingového typu vo výške 750,- EUR a táto žiadosť je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, podľa ktorej bol žalobcovi schválený úver vo výške 750,- EUR s tým, že mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb predstavovala 40,90 EUR a žalobca mal zaplatiť 42 mesačných splátok po 23,35 EUR s tým, že celková čiastka, ktorú musí zaplatiť predstavuje 1.055,70 EUR. V žiadosti o požadovanom revolvingovom úvere sa uvádza údaj o RPMN vo výške 24,92 % ročne (predpokladaná RPMN ako aj RPMN úveru po poskytnutí revolvingu) a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere údaj o RPMN vo výške 24,38 % ročne. Ročná úroková sadzba je uvedené aj v bode 5. ako aj bode 6. formulára vo výške 16,96 % ročne. Zároveň bol stanovený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 75,- EUR. Obe zmluvy sú podpísané žalobcom dňa 19.8.2015 a žalovaným dňa 21.8.2015.

9. Neoddeliteľnou súčasťou oboch zmlúv boli zmluvné dojednania. Zmluvné strany prehlásili, že si žiadosť/zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali, že bola uzatvorená zo slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripojujú nižšie svoje podpisy (bod 14 zmluvy).

10. Dňa 21.8.2015 zo strany žalovaného bolo vydané oznámenie veriteľa o schválení úveru č. XXXXXXXXXXXX dlžníkovi za vyššie dohodnutých podmienok, s tým že mesačná splátka úveru vo výške 46,68 EUR pozostávala z istiny vo výške 35,71 EUR a z úrokov vo výške 10,97 EUR. Podľa dohody o poskytnutí služby mesačná splátka mala predstavovať sumu 35,10 EUR a teda výška celkovej platby na úhradu zo strany žalobcu činila sumu 81,78 EUR. Splatnosť prvej splátky bola stanovená na deň 1.10.2015 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru na deň 1.3.2019. V ten istý deň zo strany žalovaného bolo vydané aj oznámenie veriteľa o schválení úveru č. XXXXXXXXXXXX dlžníkovi za vyššie dohodnutých podmienok, s tým že mesačná splátka úveru vo výške 23,35 EUR pozostávala z istiny vo výške 17,86 EUR a z úrokov vo výške 5,49 EUR. Podľa dohody o poskytnutí služby mesačná splátka mala predstavovať sumu 17,55 EUR a teda výška celkovej platby na úhradu zo strany žalobcu činila

sumu 40,90 EUR. Splatnosť prvej splátky bola stanovená na deň 1.10.2015 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru na deň 1.3.2019.

11. Medzi stranami sporu boli dňa 21.8.2015 uzatvorené aj dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Na ich základe sa žalobca zaviazal žalovanému poskytovať služby: informácia o zostávajúcich záväzkoch, odklad splatnosti splátok, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú službu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom. Táto dohoda zakladá právo zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú povahu podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom. Žalobca sa zaviazal, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne odplatu vo výške 2,60 % zo sumy schváleného úverového rámca zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru a túto sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach, ktoré budú uvedené spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru (bod 7.1 Dohody).

12. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára : Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase podpisu zmluvy (ďalej len "OZ"), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a), 5, 11 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

14. Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

15. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase podpisu zmlúv (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z.z."), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

16. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

17. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

18. Podľa § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

19. Podľa § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

20. Podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

21. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

22. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) odplatu podľa osobitných predpisov,
- k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

- l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- o) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- p) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- q) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- r) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- s) výšku poplatkov hrađených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- t) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- u) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- v) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- x) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- y) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23,
- z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.
- aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

23. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

24. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

25. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

26. Predmetom konania bol nárok žalobcu, ktorý odvíjal od formulára - žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu (ďalej len ako zmluva), ktorej účelom bolo poskytnutie úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný poskytol žalobcovi finančné prostriedky, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v dohodnutých mesačných splátkach. V konaní nie je sporné, že na strane poskytovateľa je podnikateľ a na strane žalobcu - príjemcu služby - fyzická osoba. Podporne platí na daný vzťah aj úprava § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

27. Písomná forma predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere nebola dodržaná v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to pre obsahovú nezhodnosť písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údaju týkajúceho sa výšky RPMN, keď žalobcom predložené návrhy zmlúv o revolvingovom úvere označené ako Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu, pričom išlo o vopred pripravený formulár žalovaného, v spojení s Oznámením o schválení úveru neobsahovali zhodné údaje o RPMN, čo znamená, že ak tieto dva jednostranné prejavy vôle účastníkov zmluvy neboli identické, tak v zmysle ust. § 46 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka nedošlo k uzavretiu zmluvy písomnou formou. Podľa ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Žalovaný pri schvaľovaní úverov 21.8.2015 zmenil v bode 6 základný údaj o výške RPMN, pôvodne uvedený pri podpise zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (pri podpise zmluvy č. XXXXXXXXXXXX) vo výške 24,89 % (24,92 %) a po jej podpise žalovaným zmenený na 24,35 % (24,38 %). Takáto zmena v zmysle § 44 ods. 2 OZ sa považuje za nový návrh, ktorý už žalobcovi nebol predložený k prijatiu, a teda nemohla ani vzniknúť platná zmluva o úvere v časti RPMN na základe zmien, ktoré vykonal žalovaný 21.8.2015. Skutočnosť, že žalobca prijal takto zmenený návrh zmlúv o poskytnutí revolvingového úveru však nie je sporná. Zákon vyžaduje na platné uzavretie zmluvy písomné prijatie návrhu zmluvy, ako to vyplýva z § 46 ods.2 veta prvá OZ. Údaje medzi bodom 5 a 6 predmetnej zmluvy mali byť totožné a v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN nemal byť žiadny rozdiel. Pri schválení úveru sa vyskytol iný údaj, pretože ide o údaj predpokladaný a v bode 6 ide o údaj schválený. Tieto údaje nie sú totožné a nepochybne sú mátauce a zavádzajúce pre priemerného spotrebiteľa, ktorý nemá potrebné odborné znalosti. Údaj o RPMN preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovanému nič nebránilo, aby svoj nový návrh (už obsahujúci presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN) na uzavretie zmluvy predostrel žalobcovi za účelom písomného vyjadrenia súhlasu s takýmto novým návrhom. Údaj o RPMN je síce dôležitý, no podľa názoru súdu v prípade chybného uvedenia RPMN, treba vyvodit' opatrenie, ktoré pre tento inštitút reguluje osobitný predpis (lex specialis; ZoSÚ), a to až po prípadnú bezúročnosť pre neuvedenie RPMN. Inak by mohli nastať situácie, že spotrebiteľský úver by mal všetky náležitosti, ktoré Obchodný zákonník stanovuje, no pre stotinu percenta v RPMN by sa zmluva považovala za neuzavretú, čo v konečnom dôsledku by bolo v rozpore so záujmami spotrebiteľov, pretože by museli úverové prostriedky jednorazovo vrátiť, kým napríklad pri bezúročnosti zostávajú splátky zachované. Navyiac je potrebné poukázať na skutočnosť, že ku dňu, kedy malo dôjsť uzavretiu spornej zmluvy vyžadovalo ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere písomnú formu. Nedostatok písomnej formy podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

28. Súd posudzoval (ne)splnenie podmienok pre určenie, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov, v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a náležitosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. Z obsahu zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (z obsahu zmluvy č. XXXXXXXXXXXX) vyplýva, že žalobcovi bol schválený úver vo výške 1.500,- EUR (750,-EUR) s tým, že mal zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru v sume 150,- EUR (75,-EUR) a tento poplatok mu bol prakticky hneď zrazený žalovaným a na účet žalobcu bola zaslaná suma 1.350,- EUR (675,-EUR). Podľa zmluvy č. XXXXXXXXXXXX mal žalobca splácať úver v 42 (42) mesačných splátkach po 46,68 EUR (23,35 EUR). Zmluva neobsahuje špecifikáciu jednotlivých splátok čo do výšky istiny a úroku, ale obsahuje dve sumy mesačných splátok, a to sumu splátok podľa dohody o poskytnutí služby spolu vo výške 81,78 EUR (40,90 EUR) a sumu splátky s úrokom vo výške 46,68 EUR (23,35 EUR). Uvedenie údaja o špecifikácii jednotlivých splátok v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobca písomne neodsúhlasil a o

jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy nemal vedomosť. Súd sa predmetnými dohodami o poskytnutí služieb zaoberal a považuje ich za neplatné - vid' nižšie. Z dokazovania teda vyplýva, že žalobca mal uhrádzať splátky vo výške 81,78 EUR (pri úvere č. XXXXXXXXXX splátky vo výške 40,90 EUR). Na základe uvedeného sú potom v zmluve o spotrebiteľskom úvere nesprávne uvedené údaje o RPMN a aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože pokiaľ mal žalobca zaplatiť 42 mesačných splátok po 81,78 EUR (40,90 EUR), tak spolu by celková čiastka predstavovala sumu 3.434,76 EUR (1.717,80 EUR), k čomu je potrebné pripočítať ešte poplatok za poskytnutie úveru v sume 150,- EUR (75,-EUR) a potom celková čiastka je 3.584,76 EUR (1.792,80 EUR). V zmluve je celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, vyčíslená na sumu 2.110,56 EUR (1.055,70 EUR). V zmluve resp. oznámení je síce vyčíslená aj odplata za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb na sumu 1.474,20 EUR (737,10 EUR), avšak táto nie je zahrnutá do celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť a teda dlžník je zavádzajúcim spôsobom informovaný o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť. Uvedený nedostatok má potom vplyv aj na výpočet celkovej výšky RPMN, pretože v zmluve je síce RPMN vypočítaná na 24,35 % (24,38 %), avšak v skutočnosti RPMN predstavuje 104,20 % (104,25 %), pretože podľa § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. sú celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe a do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ak spotrebiteľ musí navyše zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby uzavrieť, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, pričom celkové náklady spotrebiteľa tvoria základ pri výpočte RPMN. Pokiaľ žalovaný do výpočtu RPMN nezahrnul aj náklady spojené s dohodou o poskytnutí služby, tak potom RPMN je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Tým, že žalovaný splátky podľa dohody o poskytnutí služby do celkových nákladov a tým aj do výpočtu RPMN nezahrnul, súd vyhodnotil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže sú v ňom nesprávne uvedené údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a o výške RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.).

29. V zmluvách tiež absentuje údaj o celkovej výške úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca od žalovaného z dôvodu zaúčtovania poplatku za poskytnutie obdržal reálne sumu vo výške 1.350,- EUR a nie žalovaným uvádzaných 1.500,- EUR (pri druhom úveru reálne obdržal sumu 675,- EUR a nie sumu 750,- EUR). Istina tak predstavuje reálne sumu 1.350,- EUR a 750,- EUR. Uvedená skutočnosť jednoznačne dokazuje nesprávne uvedenú celkovú výšku poskytnutého úveru ale aj (vyrátanú) RPMN, nakoľko ak sú chybné vstupné údaje, nemôže byť správny ani výsledok. Obdobným konaním veriteľov sa už zaoberal aj Súdny dvor vo veci F. H. I., X. I. proti Z. D..T., kedy predmetom otázky Súdnemu dvoru bolo započítanie poplatku za poskytnutie úveru do výšky úveru na účely výpočtu RPMN, kedy peniaze reálne spotrebiteľovi poskytnuté neboli, ale veriteľ ich zahrnul do istiny úveru. "Súdny dvor v danej veci ustálil výklad a to tak, že do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akéhokoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť". Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. 9. Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Žalovaný aj napriek reálne poskytnutej istine úveru 1.350,- EUR a 675,-EUR, žalobcovi ročne úročil sumu 1.500,- EUR a 750,-EUR a z týchto súm aj vypočítaval RPMN.

30. Súd dospel k záveru, že zmluvy neobsahujú ani náležitosti v zmysle § 9 ods. 1 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keďže splátky oboch úverov bola dojednaná iba jednou sumou bez členenia na istinu, úroky a iné poplatky, z ktorých dôvodov súd určil poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) (predtým písm. l)) zákona č. 129/2010 Z.z., riešením tejto otázky sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 (a následne aj 3 Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018). Z vyššie citovaného rozhodnutia vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/

ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Z vyššie citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom č. 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy "výška" alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia najvyššieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) smernice (viď bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018). Aplikujúc závery vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu v prejednávanej veci a vychádzajúc z uzavretých zmlúv o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.8.2015 nie je možné ani pri eurokonformnom výklade ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. dospieť k záveru, že zmluvy majú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) cit. zák., a to z dôvodu, že v zmluve je síce dohodnutá výška mesačných splátok v sume 46,68 EUR (23,35 EUR) a dohodnutý je aj počet splátok 42, avšak nie je špecifikácia splátok a ani nie je určený termín splatnosti jednotlivých splátok, a to ani konkrétnym časovým údajom, ani iným nepochybným spôsobom umožňujúcim identifikovať dátumy splátok, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že v zmluve nie je určená ani splatnosť prvej splátky.

31. V zmluvách tiež absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluvách, keďže v zmluvách je uvedený len počet splátok a periodicita ich splácania, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejmý dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť. Uvedenie údajov o konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobca písomne neodsúhlasil a o jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy nemal vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v rozhodnom čase, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku.

32. Obe dohody o poskytovaní služieb sú typickými formulárovými zmluvami, ktoré uzatvorili strany sporu, a to žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ. Jedná sa o služby, ktoré sú viazané sa samotný poskytnutý úver. Dojednaná odplata za tieto služby v bola v dohodách uvedená iba percentuálne, a to 2,60 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutý úver.

Túto odplatu mal žalobca platiť v rámci mesačných splátok úveru a v číselnom vyjadrení to pri úvere č. XXXXXXXXXXXX predstavuje sumu 35,10 EUR mesačne, celkovo za obdobie 42 mesiacov sumu 1.474,20 EUR a pri úvere č. XXXXXXXXXXXX predstavuje sumu 17,55 EUR mesačne, celkovo za obdobie 42 mesiacov sumu 737,10 EUR. Súd je toho názoru, že tzv. dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalovaným ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalovaného, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Uvedenú dohodu možno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ mal zaplatiť za služby v nej uvedené odplatu vo výške predstavujúcej cca 98,28 % z poskytnutého úveru. S poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka súd teda uvedené dohody považoval za absolútne neplatné pre rozpor s dobrými mravmi.

33. Súd predmetnú spotrebiteľskú vec a uzavreté dohody o poskytovaní služieb podrobil preskúmaniu aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa). Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa).

34. Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa).

35. Podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Zásada zakotvená v uvedenom ustanovení vnáša do nášho právneho poriadku požiadavku dôsledne zachovávať dobré mravy. Zdôrazňuje to, že nepoctivému konaniu nesmie súd poskytnúť ochranu.

36. Dobré mravy sa v súdnej praxi využívajú ako kritérium ktoré obmedzuje subjektívne práva. Pojem dobré mravy nie je definovaný v zákone. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí od prípadu k prípadu sudcovi. Zmyslom tohto ustanovenia je zamedziť výkonu práva, ktoré je síce v súlade so zákonom, zodpovedná zákonu avšak odporuje dobrým mravom. V praxi sa stáva, že výkon práva je síce formálne v súlade so zákonom, ale jeho cieľom je dosiahnuť iný výsledok, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Následkom výkonu práva a povinnosti v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany respektíve odopretie autoritatívneho rozhodnutia súdu potrebného na právneho vzťahu.

37. Zámer žalovaného dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním Dohody o poskytovaní služieb, ktorú podpísal žalobca, súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Zo samotného znenia dohody je zrejmé, že sa jedná o formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako zvýhodnenie spotrebiteľa poskytovaním "nadštandardných" služieb, avšak v skutočnosti služby ako "informácia o zostávajúcich záväzkoch", "informácia o prijatí platby" prípadne stretnutie s finančným agentom, či operácie ako prepárovanie platieb sú bežnými administratívnymi úkonmi, ktoré by dodávateľ mal spotrebiteľovi poskytovať v rámci bežnej správy úveru a komunikácie s klientom. V danom prípade uzavretím dohody sa však žalovaný iba snažil obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údaja o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov. Takýto postup žalovaného, ktorý je výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, preto nemôže požívať právnu ochranu (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zo strany súdu. Takéto dohody súd považoval za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom a celý postup žalovaného za jeho obchádzanie.

38. Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.15Co/39/2016 zo dňa 23.02.2016 : „ Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako Zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí odporca. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi (navrhovateľovi) bola predložená na podpis spolu so Zmluvou o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či dlžník (navrhovateľ) pochopil význam a zmysel Dohody o poskytovaní služieb, služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so Zmluvou o revolvingovom úvere, či dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že dlžník mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb. Tvrdenie odporcu, že ak by navrhovateľ nemal záujem o podpis akéhokoľvek dokumentu, potom ho podpísať nemusel, je arbitrárne. A pokiaľ odporca poukazuje na to, že navrhovateľ mal možnosť s odporcom dohodnúť sa na zmene Dohody po jej podpise (ukončiť jej trvanie aj takýmto spôsobom) , tak takáto možnosť bola viacmenej len iluzórna, keďže sám odporca v odvolaní zdôraznil, že zmena každej zmluvy je v zásade možná len (vzájomnou) dohodou zmluvných strán - teda k zrušeniu Dohody sa vyžadoval súhlas odporcu, ktorého postavenie by sa udelením takéhoto súhlasu jednoznačne zhoršilo - stratil by možnosť výberu ďalších (nemalých) platieb od dlžníka, platených nad rámec úverových splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že Dohoda obsahuje zmluvné podmienky, ktoré sú nepríjemné, neprijateľné a dodávateľ (odporca) pri uzatváraní zmluvy uplatnil obchodnú prax, ktorú možno považovať za nekalú. Odhliadnuc od dôvodov nekalosti, ktoré uviedol okresný súd, nekalosť treba vidieť aj v tom, keď odporca použil, resp. vo všeobecnosti používa formulárový text dohody (ale aj zmluvy a všeobecných obchodných podmienok) s takmer nečitateľným (drobným) písmom."

39. Uzavretie týchto dohôd o poskytovaní služieb, ako súčasť zmlúv o spotrebiteľskom úvere malo vplyv na ďalšie náležitosti zmluvy, pričom uzavretie dohody jednoznačne skreslilo údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný nepreukázal, že v prípade Dohody o poskytovaní služieb sa jednalo o doplnkovú službu, ktorú žalobca uzavrieť nemusel. Vzhľadom na celkový charakter predmetných dohôd, výšku odplaty za služby takmer sa rovnajúcu výške poskytnutého úveru (dokonca po úhrade poplatku za poskytnutie úveru aj prevyšujúcu sumu reálne spotrebiteľovi poskytnutých peňažných prostriedkov), nemožno takúto službu považovať jednoznačne za doplnkovú. Ako bolo uvedené vyššie, zámerom takejto dohody je jednoznačne obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi (prevyšujúce 100 % sadzieb úrokov z úveru poskytovaných bankami v čase uzavretia zmluvy) a v neposlednom rade aj obísť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údaj o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov.

40. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

41. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). Žalobca v konaní uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý nárok súd uznal za dôvodný. Žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva ako spotrebiteľa a preto má

nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že porušenie jeho práv, prípadne povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitným predpisom je spôsobilé privodiť mu ujmu ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Keďže boli porušené práva spotrebiteľa vo vzťahu k jednotlivým zmluvným dojednaniám tak, ako bolo vyššie konštatované má v konečnom dôsledku žalobca ako spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie. Je nepochybné, že žalovaný ako druhá zmluvná strana je zodpovedný za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu. Súd uplatnenú výšku zadosťučinenia vo výške 500,- EUR považuje za primeranú výške oboch úverov, morálnej a hroziacej majetkovej ujme žalobcu, ktorá už len pri výpočte odplaty z dohôd o poskytovaní služieb predstavuje spolu 2.211,30 EUR (1.474,20 EUR + 737,10 EUR). Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené v III. výroku tohto rozsudku.

42. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP s tým, že nakoľko žalobca mal vo veci plný úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (vrátane nároku na náhradu trov neodkladného opatrenia). O výške náhrady trov konania v jej peňažnom vyjadrení bude rozhodnuté po právoplatnosti predmetného rozhodnutia samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v dvoch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 CSP, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie

exekúcie označí oprávnený (ust. § 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (ust. § 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).